

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262418112/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Anker; jeg vil ikke videre forsøge paa at oprykke den Plante, som synes alene at give Din udødelige Sjæl Næring, uden med fuldkommen Bestemthed at kunne overbevise Dig om, at den Plante, jeg for-
maar at sætte istedet, vilde blive Dig det eneste sande Livsenstræ. Naar jeg nu tilsidst faaer sagt Dig, hvad jeg maa og skal sige, betænk saa selv, hvad Du har at gjøre!»

Her standsede Don *Athanasio* et Øieblik, betragtede mig med tankefuldt Blik og ridsede, med nedbøjet Hoved, i Sandet med sin Stav. Jeg sad spændt og forventningsfuld efter, hvad han nu vilde fremføre.

Endelig vedblev han i en rolig Tone, der dog lidt efter lidt blev mere bevæget: »Hvad Du faaer at høre, er en Hemmelighed, der, skjøndt først betroet mig under det helligste, under Skriftemaalets Segl, dog er af den Natur, at jeg siden har forstaaet, hvorlunde det kunde og maatte blive min Pligt, i det Mindste til Dig, min Søn! at aabenbare Dig en Deel deraf. En Qvinde, den yndigste Guds Skabning, en reen Engel paa vor fortabte Jord, har fattet en uslukkelig Kjærlighed til Dig! Du betragter mig saa forbauset? Er Du endnu saa uerfaren, at Du ikke veed, hvad Kjærlighed er? eller er det muligt, at et nordisk Hjerte skulde være koldt og utilgjængeligt for dette Himlens Sendebud, der ligesaa ofte kan paa sine Vinger hæve os til et Paradis, som naar det misforstaaes, styrte os til det dybeste Gehenna. Hun elsker Dig. Hvorfor? O, dette Spørgsmaal vil jo vel Ingen gjøre, som selv een Gang har elsket! Hvad elsker man hos den Elskede? Hvad er det, der fører to Hjerter sammen og gjør dem til Eet? Veed man det? Nei, det er

et helligt Mystorium, en uløselig, sød Gaade. Hun elsker Dig; ikke Dit Aasyn, ikke Din Persons udvortes Fremtræden, ikke Din udødelige, begavede Aand, ikkeheller fordi Du har gjengivet hende til det kjære Liv og al dets Rigdoms Fylde! — Du veed eller aner nu, hvem jeg taler om? Fatter Du den Salighed, at være Gjenstanden for en saadan Engels reneste, ømmeste Følelser? at være Den, for hvem hendes nysudsprungne, jomfruelige Hjerte har følt den første søde Ængstelse? Frygt ikke for Fremtiden. Trods den store Afstand mellem Eders Kaar, er jeg overbevist om, at Alt vil ende vel, hvis Du kun vil. Hendes ædle Broder, vor naadige Hertug, der elsker denne Søster over Alt i Verden, vil, det veed jeg med Vished og er bemyndiget til at sige Dig det, stille Dig i enhver Henseende paa et saadant Standpunkt i det ydre Livs Forhold, at denne Afstand vil synes ringe, eller maaskee ganske svinde. Det kommer altsaa kun an paa Dig selv, om Du vil gribe denne timelige Lykke som et Vink fra Himlen til at føres paa den rette Vei til den evige; thi vide maa Du, at uden *dette*, er Du for stedse udelukt ogsaa fra dette jordiske Paradis, der saa straalende aabner sig for Dig! — Svar ikke nu strax; men i Dit stille Hjem gaae paa Raad med Dig selv; og dertil skjenker en Olding Dig sin bedste Velsignelse! Fred være med Dig!»

Den gamle Mand reiste sig og lagde sin sittrende Haand paa mit Hoved. Jeg greb hans Haand, og overvældet af de besynderligste, mig hidtil ukjendte Følelser, fuld af indvortes begyndende Kamp og Forvirring, trykkede jeg den taus til mine Læber og gik som i en Drøm ud af Klosteret.